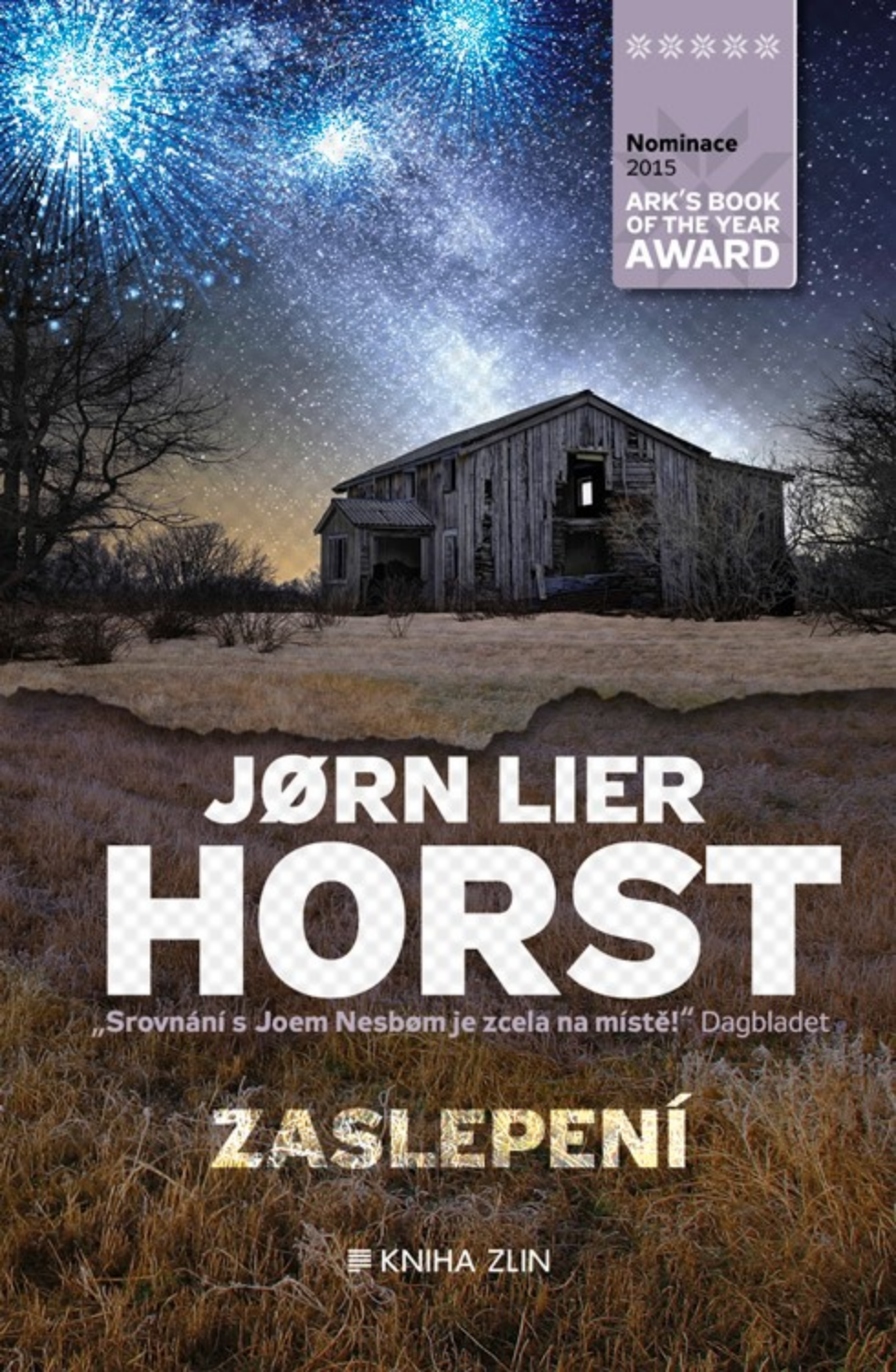

Nominace
2015

ARK'S BOOK
OF THE YEAR
AWARD

JØRN LIER HORST

„Srovnání s Joem Nesbøem je zcela na místě!“ Dagbladet

ZASLEPENÍ

≡ KNIHA ZLIN

Zaslepení

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Jørn Lier Horst

Zaslepení – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

THRILL

JØRN LIER HORST
ZASLEPENÍ

JØRN
LIER
HORST
ZASLEPENÍ

v překladu Kateřiny Křišťůvkové

≡ KNIHA ZLIN

Copyright © Jørn Lier Horst, 2015
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Kateřina Křišťůfková, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7473-690-2
ISBN e-knihy 978-80-7473-709-1 (1. zveřejnění, 2018)

Projela kolem velkého bílého domu dvakrát. Potřetí před ním zastavila.

Vysoká vila s polovalbovou střechou stála za dvěma ploty, bílým plaňkovým a živým listnatým, a obklopovaly ji staré rozvětvené stromy. Dělené okenní tabulky odhalovaly jediné: že uvnitř panuje tma.

Dům byl větší, než si pamatovala, a pro ni vlastně příliš velký.

Naposledy tu byla před devatenácti lety. Tehdy se zařekla, že už se sem nikdy nevrátí. Teď se měla do domu nastěhovat.

Zvedla obálku ležící na sedadle spolujezdce a vyklepla z ní klíč. Byl označený plastovou visáčkou, na jejíž jednu stranu advokát napsal dědečkovu jméno a na stranu druhou připojil adresu: *Frank Mandt. Ulice Johana Ohlsena, Stavern.*

Nedokázala se zbavit pomyšlení na to, že tentýž klíč držel v rukou také *on*. Nosil ho v kapse, pohrával si s ním, svíral ho v dlani.

Nerada na něj myslela jako na *dědečka*, ten výraz nepoužívala. Myslela na něj jako na *Starocha*. Tak si ho pamatovala, jako starce, ačkoli když se s ním setkala naposledy, nemohlo mu být víc než šedesát. Byl vysoký a mohutný, měl temné zapadlé oči, husté šedé vlasy a tenký bílý knírek.

Jednou z posledních příležitostí, kdy ho viděla, byla oslava Dne ústavy 17. května. Prošla tehdy kolem vily s průvodem dětí, Staroch stál na zasklené verandě s rukama za zády a se sevřenými rty zachmuřeně přihlížel. Pokusila se mu zamávat, ale odvrátil se a zašel dovnitř.

Klíč pustila a znovu zalétla pohledem k domu. Navzdory horkému červencovému dni jí připadalo, že z něj vyzařuje chlad.

Zakňourání z dětské sedačky ji přimělo se otočit.

„Už jsi vzhůru, Majinko?“ usmála se a natáhla se k dceři.
„Jsme na místě.“

Holčička zabroukala, také se usmála a zamrkala. Naštěstí se nepodobala otci. Zdědila její tmavé oči i vlasy.

„A moje dolíčky od smíchu,“ řekla nahlas a polechtala dcerku pod bradou ve snaze dolíčky vyvolat. Zvládnou to spolu, samy dvě. Dřív také žila jenom s matkou. A teď žije s dcerou.

Obrátila se zpátky k volant, zařadila a dojecha k zadní straně domu, před garáž. Pak vzala klíč, vystoupila a ze zadního sedadla zvedla dcerku.

Vstup do domu zdobily honosné sloupy a ornamenty, tak jak bývalo běžné před sto lety.

Klíč se v zámku otočil lehce. Uvnitř to vonělo čistotou a svěžestí, nebyla tu cítit zatuchlina, jak se obávala.

Advokát vše zařídil podle jejího přání. Veškeré vnitřní zařízení včetně nábytku a další pozůstalosti bylo pryč. Nezbylo tu nic, co by jí připomínalo minulost.

Přes kuchyni vešla do obývacího pokoje. Její kroky se mezi holými stěnami rozléhaly.

Okny sem dopadalo bledé sluneční světlo a rozlévalo se po podlaze.

Bude to tu útulné, pomyslela si a vyhlédla na parčík na protější straně ulice. Velký dům by mohl znamenat dobrý začátek nového života.

Široké schody vedoucí do patra vrzaly. Přehodila si Maju na druhou ruku a došla do matčina bývalého pokoje. Chvilu v něm bez emocí postála, pak se zadívala na hodinky. Tři čtvrtě na deset. Stěhovací vůz tu bude co nevidět.

Proběhla ostatní pokoje, vrátila se do přízemí a prozkoumala zbytek domu.

U dveří vedoucích na schodiště do sklepa na chvilku zaváhala a teprve pak je otevřela. Rozsvítila a sešla několik ošlapaných stupňů.

Právě tady dole ho objevili, jednoho lednového dne. Musel spadnout asi tak z místa, kde nyní stála. Na světlé betonové podlaze pod schody tušila tmavší skvrnu. Odhadovali, že tam ležel tři dny, než ho našel jeden přítel.

Byla jeho jedinou žijící příbuznou, avšak pohřbu ani příprav na něj se nezúčastnila. Tehdy ji nenapadlo, že je výhradní dědičkou vily o milionové hodnotě a peněz uložených na jeho bankovním účtu. Když se to dozvěděla, nejdřív jí blesklo hlavou, že o ně nestojí. Že peníze po Franku Mandtovi jsou tak špinavé, že s nimi nechce mít vůbec nic společného, ovšem pak si řekla: A proč ne? Odmítnout by byla velká hloupost.

Sešla i s dcerou až dolů do sklepa. Vzduch tu byl těžší než nahoře v domě. Naslédle páchl, jakoby po shnilém ovoci nebo řezaných květinách, které stály ve váze příliš dlouho.

Jedna sklepní místnost byla zařízená jako sauna a v té, co očividně sloužila jako tělocvična, byly na zdi přimontované žebřiny.

V nejzazší místnosti objevila trezor. Advokát ji informoval, že tu zůstal. Byl totiž nejen velký a těžký, ale patrně také připravený k podlaze vnitřními šrouby. Lidé, kteří dům vyklízeli, doufali, že najdou klíč, ale ten jako by se vypařil. Nepochybovala, že mluvili pravdu. V jedné kuchyňské skříňce našli v obálce téměř třicet tisíc korun a předali jí je. Po domě se samozřejmě mohly válet další peníze, které jí zamlčeli, věřila jim však, že klíč k trezoru opravdu nenašli, a bezpečnostní schránku tedy neotevřeli.

Položila ruku na horní okraj trezoru a přejela po něm. Při dotyku se studenou ocelí ji zamrazilo.

Pak si přidřepla, odsunula kovovou destičku zakrývající klíčovou díрку a pokusila se do schránky nahlédnout.

Rozčilovalo ji, že klíč není k nalezení. Trezor stál uprostřed místnosti a zabíral spoustu místa. Bude těžké to tu nějak zařídit, pokud jednoho dne vyvstane taková potřeba.

Venku zatroubilo auto. Pohlédla na hodinky. Deset. Stěhováci dorazili přesně.

Vyšla je ven uvítat. Zatímco couvali s nákladním vozem na místo, otevřela kufr svého auta, vytáhla krabici a našla cedulku, kterou si vyrobila doma v Oslu. Došla s ní ke vstupním dveřím a pověsila ji na hřebík vedle nich.

Sofie a Maja Lundovy.

V sousedním domě vykukovala zpoza kostkovaných kuchyňských závěsů nějaká žena. Sofie jí zamávala. Žena zamávání neopětovala.

William Wisting stál ve dveřích ložnice a pozoroval ženu ležící v jeho posteli. Mezerami mezi žaluziemi sem pronikaly úzké proužky světla a ozařovaly jí tvář, nezdálo se však, že by ji rušily z hlubokého spánku.

Pracoval s Christine Thiisovou dobré dva roky. Byla o patnáct let mladší než on a měla dvě dospívající děti. Po rozvodu opustila dobře placenou pozici obhájkyne v Oslu a přestěhovala se s dětmi do Larviku.

Spolupracovalo se s ní dobře, byla cílevědomá, rázná a iniciativní a měla schopnost přijímat ve správnou dobu správná rozhodnutí.

Kdykoli spolu hovořili, bavili se výhradně o práci. Christine nebyla příliš sdílná, co se jejího soukromí týkalo. Když například jeli na konferenci, odjížděla po skončení odborné části vždycky rovnou domů nebo odcházela na pokoj. Nikdy s nimi nechodila, pokud někdo navrhl, aby si po práci zašli na pivo, a neúčastnila se ani vánočních večírků. Wistinga proto překvapilo, že přijala pozvání na zahradní párty, kterou uspořádal u sebe doma.

Několik drobných zacukání v její tváři mu prozradilo, že vycítila jeho přítomnost. Opatrně zavřel a sešel po schodech do obývacího pokoje. Kolegyně se potřebovala vyspat. Do postele ji odvedl Nils Hammer ve chvíli, kdy už v sobě měla druhou lahev vína. Ostatní zůstali, dokud se nerozvednilo a nezačali zpívat první ptáci.

Po vnitřní stěně skleničky stojící na konferenčním stolku lezla moucha. Ještě zabzučela a pak se utopila ve zbylé kapce vína.

Wisting došel k pohovce, složil pléd, pod nímž spal, a upravil polštáře. Posbíral sklenice, donesl je do kuchyně, naskládal

je do myčky a zůstal stát u okna, odkud hleděl na hnědě namořený dům dole v zatáčce, kde bydlela Line.

Sice se úplně nesmířil s důvodem jejího přestěhování z Osla zpátky do Stavern, ale byl rád, že ji má nablízku. Přesto se mu nelíbilo, že koupila právě tenhle dům. Měl pocit, že se mezi jeho stěnami vznáší smrt. Donedávna tam bydlel muž jménem Viggo Hansen. Před osmi měsíci ho našli mrtvého v křesle v obývacím pokoji. Seděl v něm více než čtvrt roku, aniž si kdokoli ze sousedů něčeho všiml.

Line však evidentně myšlenky na mrtvého neznepokojovaly. To byla celá ona: neohrožená a pragmaticky založená. Navíc se jednalo o dobrou koupi. Vzhledem k okolnostem se dům prodával hluboko pod cenou, a když tam Wisting večera zašel, téměř nic v něm minulost nepřipomínalo. Všechno přišlo pryč. Kuchyně, koupelna a jeden pokoj už byly zrenovované. Teď byl na řadě obývací.

Kdesi v domě začal zvonit jeho mobilní telefon. Našel ho na konferenčním stolku v obývacím pokoji, ale zvednout ho nestihl.

Volala Suzanne. Ještě pořád měl její číslo uložené. Nemluvil s ní několik měsíců a uvědomil si, že ho pohled na její jméno nenechává lhostejným. Určitou dobu si byli velice blízcí, dokonce se k němu nastěhovala. Jejich vztah trval několik let, dokud se nerozhodla jít dál vlastní cestou. Dodnes se mu po ní stýskalo, ačkoli ne tolik jako po Ingrid, matce Line a jejího dvojčete Thomase. Ingrid odešla navždy, zato Suzanne byla nedaleko. Provozovala ve Stavern galerii s kavárnou a nad ní měla byt.

Trhl sebou, protože telefon začal vyzvánět znovu. Suzanne se pokoušela dovolat podruhé.

„Ahoj,“ pozdravil ji a uvědomil si, že má sucho v ústech.

„Ahoj,“ odpověděla. „To jsem já, Suzanne.“

„Ahoj,“ zopakoval a polkl. „Jak se máš?“

„Jsi doma?“ zeptala se, aniž na jeho otázku odpověděla.

Wisting se rozhlédl. Kdosi v noci převrhl misku s buráky. Na podlaze leželo několik vrstev toaletního papíru, který tu rozložil Espen Mortensen ve snaze setřít rozlité pivo. Pod židlí se válela kabelka Christine Thiisové a její obsah byl rozsypaný okolo.

„Proč se ptáš?“

„Potřebuju s tebou mluvit. Nechci to probírat po telefonu. Jde o případ Hummel.“

„O případ Hummel?“ podivil se naoko, přestože dobře věděl, co má Suzanne na mysli.

Jens Hummel byl taxikář. Zmizel i s autem v noci na pátek 6. ledna. Naposledy ho viděl zákazník, kterého vysadil v 01.23 u hotelu Grand v larvické ulici Storgata. To bylo před více než půl rokem. Případ byl dodnes naprostou záhadou.

„Mohla bych za tebou teď dopoledne zajít, než začne v kavárně frmol,“ navrhla Suzanne.

Wisting zaslechl v patře kroky. Christine Thiisová už bude vzhůru.

„Jedu zrovna pryč,“ odpověděl rychle. „Stavím se u tebe.“

„Stihneš to do jedné?“

Podíval se na hodinky a pokusil se dopočítat toho, před jakou dobou přestal pít.

„Budu u tebe za hodinu,“ řekl a ze způsobu, jakým mu poděkovala, poznal, že se přitom usmívá.

Z koupelny v patře zaslechl tekoucí vodu.

Vrátil se do kuchyně, ze skříňky vytáhl dva hrnečky a připravil si dvě kapsle do kávovaru.

Zavrzaly schody. Ve chvíli, kdy Christine Thiisová vešla do kuchyně, kávovar slabě zachrčel a vypustil horkou páru.

„Ahoj,“ pozdravila chraplavě. Kaštanově hnědé vlasy měla stále rozčuchané, Wisting však poznal, že se je snažila upravit. „Omlouvám se, tohle...“

Wisting ji přerušil.

„Kafe?“

Přikývla.

„To by bodlo.“

Posadili se naproti sobě ke kuchyňskému stolu.

„Omlouvám se,“ zopakovala. „Tohle se mi ještě nikdy nestalo... Většinou odcházím včas domů.“ Upila kávy a odkašlala si. „Tedy vlastně většinou nikam nechodím. Nejsem zvyklá pít.“

„V tom případě jsi to potřebovala,“ řekl Wisting. Poznal, jak je Christine nepřijemné, že tu sedí ve stejném oblečení, v němž spala.

„Nejspíš sis prostě potřebovala dát oraz. Úplně vypnout a nemyslet ani na děti, ani na práci.“

„Ale měla jsem včas odejít domů.“

„Stejně by tě tam nic nečekalo,“ podotkl s úsměvem. Sevrhel hrneček s kávou a uvědomil si, jak je příjemné mít u stolu společnost. „Můžu tě pak odvézt,“ nabídl se.

Christine zavrtěla hlavou.

„Vezmu si taxíka.“

Gestem ruky jí naznačil, že ho nijak neobtěžuje.

„Beztak někam musím,“ vysvětlil. „Objevilo se cosi v případu Hummel.“

Pohled se jí rázem změnil. Rozpačitý výraz ji opustil a zpozorněla.

„V případu Jense Hummela? Minulý týden jsme ho přece celý procházeli a shodli jsme se, že ho odložíme. Vynožilo se něco nového?“

„Zatím nevím. Mám schůzku s někým, kdo o něm se mnou chce mluvit.“

Christine se naklonila nad stůl.

„To, co psali v novinách, byla lež. Vážně jsme udělali, co jsme mohli.“

Wisting odvrátil pohled. Christine mluvila o článku z minulého týdne. Záhadné zmizení si v lednu sice vysloužilo tučné novinové titulky, ale veřejnost nijak zvlášť nezaujalo. Jens

Hummel neměl rodinu, která by na policii a tisk tlačila. Jen babičku, ta jediná ho postrádala.

Když se média rozhodla případ znovu prověřit, byl jim Wisting nápomocný v naději, že oživení zájmu přinese nové informace. Nedalo se totiž obecně říct, že čas vždy pracuje proti vyšetřovatelům. Postupem času se mohly zvěsti a fámy rozšířit do většího okruhu a nakonec dospět až k někomu, kdo byl ochotný s policií mluvit. V takových případech se mohlo probírání dané záležitosti v tisku stát spouštěcím faktorem.

Po otištění článku se však ukázalo, že je velmi negativně namířený proti policii obecně a proti Wistingovi coby vyšetřovateli zvláště. Článek nekonkretizoval, co přesně měla policie udělat jinak, avšak vyvolával dojem, že se o případ málo zajímala a odvedla mizernou práci. Bezvýsledné vyšetřování prý mluvilo za vše. Policisté dokonce ani nedokázali najít Hummelovo auto. Čerstvá půlroční statistika, z níž vyplývalo, že policie provedla o téměř dvacet procent dopravních kontrol více než v předchozím roce, měla údajně být dokladem chybného vyhodnocení situace a špatného nastavení priorit. Článek nesympatizoval s policií, která čelila těžkému úkolu, nýbrž s babičkou, jež ztratila jediné vnouče.

Wisting byl na kritiku zvyklý. Obvykle se ho nedotýkala, ovšem tentokrát ji prožíval poněkud jinak. Článek připomínal, že policie neuspěla. A případ Hummel v něm už předtím vyvolával neklid, jakýsi hlodavý pocit, že na něj nestačí.

„Výraz ‚zmizel beze stopy‘ je tady víc než na místě,“ pokračovala Christine. „Člověk by mýsl, že se díky taxametrům, palubním počítačům a monitorování mobilních hovorů a průjezdů mýtnými branami objeví něco, co by nám prozradilo, kam se Hummel a jeho auto poděli, jenže nemáme nic.“

Wisting přikývl. Vyšetřování případu měl v paměti jako dny bez obsahu. Sestavili hustě popsanou časovou osu posledních čtyřiaadvaceti hodin před mužovým zmizením,

avšak nic neukazovalo na to, kde by se Hummel mohl nalézat. Současně se pokoušeli vytvořit si o Hummelovi představu. Získali tento obrázek: Bylo mu třicet čtyři a žil sám. Do pětadvaceti let vystřídal mnoho různých zaměstnání, pak začal taxikářit. Před pěti roky obdržel vlastní licenci a pořídil si auto. Během téměř deseti let strávených za volantem si vytvořil širokou síť nejrůznějších kontaktů. S většinou z nich mluvili, ale nikdo jim neřekl nic, co by jeho zmizení osvětlilo.

Případy zmizení byly vždycky složité, nejen proto, že neexistovalo místo činu, nýbrž také proto, že se vyšetřování rozbíhalo do mnoha stran.

Wisting s Christine chvíli nad kávou diskutovali o nejzajímavějších teoriích. Podle jedné bylo důvodem Hummelova zmizení vyřizování účtů mezi obchodníky s drogami. Mluvílo se o tom, že taxikář fungoval jako místní kurýr a v autě převážel drogy. Po jistou dobu údajně vozil také prostitutky, a ačkoli se jim tuto informaci podařilo do značné míry potvrdit, nikam dál je nezavedla.

Wisting pohlédl na hodinky. Bude muset jít.

Ve voze se rozmluva přehoupala k jiným tématům. K létu a k tomu, kam pojedou na dovolenou.

„Já nikam,“ řekla Christine, „a co ty?“

„Slíbil jsem Line, že jí pomůžu s renovací domu. Prý umím dobře tapetovat.“

Christine se usmála a zatvářila se zamyšleně.

„Děti si na čtyři týdny bere jejich otec, bude divné být takovou dobu sama.“

Wisting zajel k obrubníku před jejím domem.

„Díky za svezení. A ještě jednou se omlouvám, že jsem v noci nebyla schopná odejít domů.“

„Nic se neděje.“

„Zavolej mi,“ požádala ho a položila mu ruku na paži.

Setkal se s jejím pohledem. Zamrkala na něj oběma očima, pak ruku stáhla.

„Myslím jako, jestli z toho něco bude. Jestli získáš odpověď na to, co se stalo s Jensem Hummelem.“

Byl horký den. Panovalo dusno a bezvětrí. Wisting našel volné parkovací místo u nábřeží, kde přistávaly parníky, a vystoupil. Na hrázi stáli dva kluci s pruty. Nad nimi líně kroužilo pár racků.

Na ulicích bylo nezvykle mnoho lidí. Wisting sem tam pokývl známým, které míjel.

Před galerií a kavárnou Božský klid už byla obsazená většina stolečků. Wisting otevřel dveře a zůstal chvíli stát, dokud si oči nezvykly na sporé osvětlení.

Suzanne mu zamávala z nejzazší části lokálu. Černé vlasy měla sepnuté do culíku a na sobě bílé letní šaty.

Wisting jí pokývl a došel k jejímu stolu. Vstala a objala ho. Usmála se a kolem očí jí naskočily vrásky.

„Dáš si něco?“ zeptala se a zalétla pohledem k pultu. „Kafe?“

Wisting si uvědomil, že je malátný.

„Dám si minerálku,“ odkašlal si.

Suzanne zmizela za pultem a vrátila se s lahví a se sklenicí s ledem.

„Nevěděla jsem, s kým jiným bych si měla promluvit,“ začala a posadila se.

Wisting si nalil.

„Říkala jsi, že jde o Jense Hummela.“

„Nevím, jestli na tom něco je, ale posledních pár večerů sem chodil nějaký muž. Seděl na baru, četl si noviny a moc toho nenapovídal, ale vyrozuměla jsem, že nějakou dobu bydlel v cizině a teď se vrátil do města.“

Suzanne o kousek posunula nenadepsanou obálku ležící mezi nimi na stolku a pak pokračovala: „Minulý týden jsi v novinách řekl, že vyšetřování případu Hummel zastavíte.“

„Odložíme,“ opravil ji Wisting.

„Je v tom nějaký rozdíl?“

Wisting pokrčil rameny.

„No to je jedno,“ pokračovala Suzanne, „ale u shrnutí toho případu byla každopádně otištěná fotka Hummelova taxíku.“

Wisting přikývl. Znovu se mu tím připomněla ona nešťastná mediální strategie.

„Ten večer tu byl klid. Všimla jsem si, že když si to ten muž přečetl, začal se chovat divně.“

„Jak divně?“

Suzanne klesla hlasem, ačkoli v blízkosti nebyl nikdo, kdo by je mohl slyšet.

„Tak nějak zneklidněl,“ vysvětlila. „Zvedl pohled od novin a rozhlédl se, pak se znovu začel. Nakonec vstal, vyšel ven, chvíli tam postál, vrátil se a článek si přečetl znovu.“

Wisting upil minerálky.

„Šla jsem k němu pro prázdné sklenice a v tu chvíli řekl něco divného.“

„Co?“

„Zmínila jsem se o tom článku. Prohodila jsem něco ve smyslu, že to je zvláštní případ. Zadíval se na mě a řekl: *Stojí ve stodole.*“

„Stojí ve stodole?“ zopakoval Wisting.

Suzanne přikývla.

„Nestihla jsem se ho na nic zeptat. *Prostě tam najednou stál*, dodal a ukázal na fotku taxíku v novinách. Pak je složil a odešel.“

„O jaké stodole mluvil?“ zeptal se Wisting, ačkoli odpověď nečekal.

„Nevím nic víc, než jsem ti právě řekla, ale později jsem o tom hodně přemýšlela a musela jsem ti prostě zavolat. Ten chlap něco ví.“

Wisting se rozhlédl po ostatních hostech.

„Byl tu od té doby?“

Suzanne zavrtěla hlavou.

„Neseděl tu s někým?“ vyptával se dál ve snaze zjistit, kdo onen muž mohl být.

„Ne, ptala jsem se ostatních hostů, ale nikdo ho neznal.“

Wisting jí položil ještě řadu otázek o tom, jak muž vypadal, co měl na sobě, jakým mluvil dialektem nebo jestli měl nějaké zvláštní znamení.

Suzanne si pohrávala s obálkou ležící na stole, pak ji otevřela a vytáhla z ní papír.

„Zaplatil ten večer kartou,“ řekla a vrátila papír do obálky. „Projela jsem stvrzenky a našla tu jeho. Podle čísla transakce nejspíš zjistíte, kdo to byl.“

Wisting se usmál a obálku si od ní vzal. Mohla obsahovat vodítko, které by v případě Hummel znamenalo průlom. Mezi vyšetřovateli kolovaly různé teorie o tom, kam se taxík poděl. Někteří soudili, že Jens Hummel dobrovolně opustil město, jiní se domnívali, že auto někde havarovalo a zřítilo se ze srázu nebo ho z něj někdo shodil. Wisting patřil k zastáncům názoru, že bude schované někde v garáži nebo na podobném místě a že Jens Hummel se stal obětí zločinu.

Policejní hlídky pročešaly všechny silničky v oblasti. Vrtulník prohledával okolí ve stále větších kruzích. Potápěči pátrali u nábřeží. Nebyly opominuty ani parkovací domy. Všechno bez výsledku, proto se nejevilo jako nepravděpodobné, že auto skutečně stojí někde ve stodole.

Suzanne vstala.

„Musím pracovat,“ omluvila se. „Jak se daří Line?“

„Dobře,“ odkašlal si Wisting. „Myslím, že moc dobře.“

Zdalo se, že Suzanne chce ještě něco dodat, ale pak to spolkla. Wisting jí byl jediné vděčný. O Linině situaci se mu hovořilo těžko.

Suzanne udělala pár kroků směrem k pultu.

„Hodně štěstí. Ve všem. Pozdravuj ji ode mě.“

Wisting přikývl.

„Zavolej mi, kdyby se tu ten muž objevil znovu,“ požádal ji a zůstal seděl. Otevřel obálku a vytáhl papírek. Kombinace číslíc na stvrzence z platebního terminálu mu nic neříkala. Věděl, že aby zjistil, kdo se za ní skrývá, musí se obrátit na vydavatele karty. Na průlom v případě Hummel čekal dlouho a bude si muset počkat ještě do pondělí.

V pondělí ráno vstoupil Wisting do budovy policejní stanice už ve tři čtvrtě na sedm. Na rukou měl skvrny od bílé barvy, protože předchozího večera pomáhal Line natírat lišty.

Cestou na kriminální oddělení pokývl několika unaveným kolegům sklánějícím se nad počítači a sepisujícím poslední hlášení z noční služby.

Čas před příchodem ostatních vyšetřovatelů využil k tomu, aby znovu prošel případ Hummel. Během čtení si zkoušel barvu z rukou seškrábat nehty.

Věděl, že nová informace mu umožní podívat se na případ z jiného úhlu. To, co se dříve jevilo jako nepodstatné, třeba ve světle nové hypotézy nabyde na důležitosti. Listoval jednotlivými dokumenty spisu a hledal odchylky, neobjasněné záležitosti, náhody, za nimiž by se mohly skrývat podstatné souvislosti.

Jednou z odchylek v případě Hummel byly dlouhé cesty. Nejméně jednou týdně podnikal Jens Hummel mnohahodinové jízdy do Kristiansandu nebo do Osla. Mohla to samozřejmě být náhoda. Když na to přišlo, jednalo se o pouhou statistiku. Jízdy se však vymykaly tím, že byly vždy uhrazeny v hotovosti a nebyly objednány přes centrálu. Před kolegy Hummel žertoval, že vozí bohatou starou dámu, která navštěvuje příbuzné v jižní části Norska. Nikdo ji nikdy neviděl a policie ji také nedokázala vypátrat.

Wisting ani tentokrát nenašel nic nového, čeho by se mohl přidržet. Ani elektronické vyhledávání v registru tipů, kam zadal slovo *stodola*, mu neposkytlo konkrétní vodítko.

Dveře kanceláře měl otevřené, a kdykoli na oddělení někdo přišel, zaposlouchal se. Deset minut před osmou poznal kroky Nilse Hammera, slyšel, jak se šourá ke své kanceláři na konci chodby.

Hammer byl velmi zdatný, co se vyhledávání a sledování elektronických stop týkalo. Nejspíš díky své učenlivosti. Vyšetřovací metody a možnosti, které v době jeho nástupu k policii neexistovaly, hrály nyní rozhodující roli.

Wisting se zvedl od stolu a vydal se za ním. Statný vyšetřovatel měl před sebou plastový kelímek s kávou, z něhož pomalu usrkával, a přitom se připojoval do počítačového systému.

Wisting mu na stůl položil stvrzenku z platebního termínu.

„Jak rychle dokážeš zjistit, kdo zaplatil touhle kartou?“ zeptal se ho.

Hammer odložil kelímek s kávou, papír zvedl a rychle ho přelétl pohledem.

„Jak moc to spěchá?“

„Majitel té karty možná ví, kde se nachází Jens Hummel,“ odpověděl Wisting.

Nils Hammer se na židli napřímil.

„Dej mi dvě hodinky,“ odvětil a dopil kávu jediným douškem.

Wisting se otočil, že se vrátí do kanceláře.

„Mimochodem, jak to s ní dopadlo?“ zavolal za ním Hammer.

„S kým?“ zeptal se Wisting a napadlo ho, že kolega asi myslí Line.

„S naší policejní právníčkou,“ zazubil se Hammer. „Úplně vytuhla.“

„Je v pohodě,“ ujistil ho Wisting. „Nejspíš se prostě potřebovala trochu pinknout.“

Cestou zpátky do kanceláře se usmíval při pomýšlení na ranní kávu, kterou předchozího dne s Christine Thiisovou vypil.

Nyní na něj čekaly rutinní záležitosti. Prošel štos hlášení a oznámení z víkendu. Jako by se letním poklidem nakazily i kriminalistické statistiky. Bylo tu jen pár výtržností v restauracích, několik řidičů přistižených při řízení pod vlivem alkoholu a požár lodi.

Ve chvíli, kdy se blížil ke konci, se objevila Christine Thiisová. „Ještě jednou díky, žes mě hodil domů,“ usmála se stydlivě. Wisting jen mávl rukou.

„Zjistil jsi v případě Hummel něco nového?“ posadila se. „To se uvidí.“

Pověděl jí o platebním terminálu a o reakci neznámého majitele platební karty na článek v novinách, Suzannino jméno však nezmínil. Sice ho nepožádala, aby ji z věci vynesl, kolegyni však včera neřekl, s kým se má sejít, a důvod, proč by jí o tom měl vykládat, neviděl ani dnes.

Christine vstala.

„Máš tady bílý flek,“ ukázala si na tvář.

Wisting si po tváři přejel prsty.

„Barva,“ opáčil a předvedl jí ruce. „Nejspíš takhle budu vypadat ještě pár týdnů.“

Christine se znovu usmála a při odchodu za sebou zavřela.

Wisting se vrátil k hlášením. Trvalo téměř dvě hodiny, než se dveře jeho kanceláře opět otevřely. Vešel Nils Hammer s několika papíry v rukou a posadil se na židli pro návštěvy.

„Platební karta patří jistému Aronu Heiselovi,“ konstatoval a položil před Wistinga papír, který jeho slova potvrzoval.

Wisting si ho přitáhl. Kromě čísla bankovního účtu na něm bylo uvedené datum narození, adresa však nikoli. Wisting si spočítal, že Aronu Heiselovi je osmačtyřicet let.

„Kdo to je?“ zeptal se a zalétl pohledem k dalším papírům, které měl Hammer položené v klíně.

Kolega mu ukázal snímek z policejního rejstříku pořízený *en face* a z boku. Byl na něm muž, kterého Wistingovi popsal Suzanne, jen v mladším vydání. Měl úzká ramena, rozplácly nos, pod šedýma očima náznak tmavých kruhů a mezi předními zuby mezírku.

Wisting jen pokývl a vybídl tak Hammera, aby mu sdělil, proč muž na snímku figuruje v policejních záznamech.

„Byl odsouzen jako hlavní pachatel v případě, kdy policie v roce 1997 odhalila poblíž Drammen velkou palírnu. Pak ho chytili znovu a v roce 2002 byl odsouzen za pašování lihovin. Před třemi roky byl podezřelý v dalším takovém případě, ale odsouzen nebyl.“

„Kde se zdržuje teď?“

„Poslední známé místo pobytu je poblíž Marbelly ve Španělsku.“

Wisting přikývl. Město znal. Jednou tam byl s Torunn Borgovou na služební cestě.

„Ale momentálně pobývá v Norsku,“ pokračoval Hammer a předložil hustě popsaný výpis platebních transakcí.

„Kartu používal na různých místech ve Španělsku,“ přejížděl ukazovákem po seznamu. „Naposledy tam s ní platil 12. července na letišti v Malaze. A tady, jak vidíš, je už v Norsku.“

Wisting na výpis zamžoural. Karta byla použita předchozího dne v supermarketu Rema 1000 v Holmejordet. Obchod se nacházel u sjezdu na Stavern. Wisting tam občas cestou z práce také nakupoval.

Rozhlédl se po brýlích, ale nenašel je. Začal si tedy seznam prohlížet s přimhouřenýma očima. Byl na něm velký nákup v obchodě se stavebninami, oběd v jedné restauraci v přístavu a větší částka utracená v obchodě s elektronikou a bílým zbožím. Objevil rovněž několik návštěv u Suzanne v Božském klidu. S výjimkou té poslední dotyčný platil vždy těsně po půlnoci. Po platbě v kavárně pokaždé následovala transakce ve prospěch firmy Vestfold Taxi.

Wisting vzhlédl a uvědomil si, že je celý nedočkavý.

„Najdeme ho,“ ukázal na řádek, kde byla zaznamenána platba za taxík. „Někdo ho vezl domů.“

Taxikáře, který si Arona Heisela pamatoval, sehnal Hammer za tři hodiny. První dva řidiči si nevybavovali ani pasažéra, ani jízdu, ale třetí Arona Heisela na snímku poznal a Hammerovi řekl, že ho vezl dva večery za sebou. V obou případech ho vysadil u Hukenu.

Jízda z policejní stanice na místo trvala deset minut. Pro Wistinga byl Huken vždycky jen bodem na mapě u silnice první třídy vinoucí se směrem k Helgeroa.

Když se přiblížili, Hammer zpomalil. Wisting se předklonil a prohlížel si okolí. Po obou stranách vozovky rostly brambory. Nejdřív dojeli k novějšímu domu, který byl patrně postaven na místě bývalého statku. Na zahradě skákalo na trampolíně několik dětí a dva starší kluci tu opravovali moped. U cesty se nacházela stará dílna nebo garáž pro nákladní vozidla a o kus dál několik červených kůlen. Ovšem nikde žádná stodola.

„Jeď dál,“ pobídl Wisting Hammera.

Minuli ohradu, ve které se pásli koně. Muž na žebříku natíral zeď stáje. Na otevřeném prostranství parkoval traktor s připojeným štípačem dřeva a vedle něj ležela hromada polen. O kus dál se nacházelo zrušené zahradnictví, kde se ve zbývajících tabulích skla odráželo slunce. Na rozšířeném úseku silnice zahlédli přístřešek na konve s mlékem a modrou cedulí sdělující, že je tu zastávka autobusu.

„Tady,“ ukázal Hammer. „Vysadil ho tady.“

Za kamennou zídkou vedla dál do lesa úzká, téměř zarostlá cesta.

Hammer na ni zabočil. Z hustě olistěného stromu se jako mračno komárů zvedlo ptačí hejno. Auto pomalu poskakovalo přes výmoly a drny. Nalevo se táhl široký příkop plný

stojaté vody pokryté jedovatě zeleným slizem. Černá hladi-
na prosvítala jen místy.

Les kolem nich postupně houstl a pak se krajina opět otevřela. Cesta končila u bývalého hospodářství. Těsně u kraje lesa stála polorozbořená stodola se sedlovou střechou. Polovina střešních tašek chyběla, a budova tak připomínala mršinu, kterou už zpola oklovali supi.

Hammer zajel před obytnou budovu a zastavil. Mezi domem a stodolou stály dvě kolny se střechou z vlnitého plechu. Okolo nich bujely šipkové růže a trsy purpurových náprstníků.

Wisting vystoupil a zabouchl za sebou. Hammer nechal svoje dveře otevřené. Slyšet tu bylo jen bzучení hmyzu pole-
tujícího nad vysokou trávou.

Obytné stavení kdysi bývalo bílé. Nyní bylo zašedlé a neudržované. Okapové roury na nárožích visely nakřivo. V domě chyběly závěsy a místo jedné rozbité okenní tabulky byla vsazená dřevěná deska.

Wisting došel ke dveřím a zaklepal, ale ani nepočkal, přistoupil k nejbližšímu oknu, přiložil ruce ke sklu a nahlédl dovnitř. Modrá kuchyně. Ve dřezu se vršily talíře, hrnky a sklenice. Na lince se povalovaly igelitové sáčky, prázdné lahve a krabice od pizzy. Všiml si mravenčí cestičky vedoucí od jedné z nich k podlahovým lištám. Na kuchyňském stole ležely vedle hrnku s kávou noviny.

„Nikdo doma?“ zeptal se Hammer za jeho zády.

„Ne, ale někdo tu bydlí,“ odpověděl Wisting. Zabušil klouby na sklo a zavolal, pak se vrátil ke dveřím a vzal za kliku. „Zamčeno.“ Otočil se ke stodole. „Uvidíme, jestli se dostaneme dovnitř.“

Prošli vysokou trávou k dvoukřídlým vratům nacházejícím se v polovině delší stěny stodoly. Vrata byla zaklíněná prknem opřeným našikmo o zem, ale když ho Hammer skopl, pootevřela se jen na několik centimetrů, protože zevnitř je držela ještě petlice.

O kus dál ve stěně se nacházela menší dvířka, také zamčená. Po obou jejich stranách byla vsazená dělená okna. Většina tmelu už dávno vyschla a odolila se, avšak tabulky držely na místě díky úzkým lištám.

„Nemůžeme odsud odjet, aniž bychom to tu prověřili,“ usoudil Hammer a dloubl prsty do zárubní.

Wisting přikývl a mlčky sledoval, jak se Hammer vrací k autu pro okenní škrabku. Zastrčil ji za lišty a odtrhl je. Vzápětí vysadil jednu tabulku, vsunul dovnitř ruku a uvolnil háčky.

Wisting držel okno otevřené, Hammer se mezitím vyhoupl dovnitř. Wisting zaslechl jeho zaklení a pak cosi zaškrabalo o zeď a spadlo na podlahu. Po chvíli Hammer odsunul petlici a vrata stodoly se začala otevírat. Wisting je otevřel úplně a vešel do velkého prostoru. Vyvalil se proti němu pach suché slámy. Škvírami v dřevěné konstrukci sem dopadaly proužky světla. Po chvíli si Wistingovy oči zvykly na šero a místnost nabyla tvarů. Dvoje dveře v jedné krátké stěně, nalevo od nich přívěs se čtyřmi koly. Za ním byly vyrovnané balíky slámy a paleta bílých plastových kanystrů. Po stěnách visely vidle, lopaty, hrábě, kosa a další nářadí. V druhém rohu se válelo různé příslušenství pro traktory spolu se starými konvemi na mléko.

Uprostřed místnosti stálo jakési vozidlo. Bylo zakryté šedou plachtou, která nedosahovala až na zem.

Wisting k němu přistoupil. Nohama zvěřil jemný prach, který ho zaštěpal v nose.

Hammer popadl cíp plachty a odhrnul ji. Pod ní se ukrývalo černé Volvo V60 s označením „Taxi“ na střeše. Číslo taxíku znělo Z-1086. Auto Jense Hummela.

Wisting se naklonil nad čelní sklo a nahlédl dovnitř, aniž se čehokoli dotkl.

Vůz byl prázdný.

Wisting putoval pohledem dál. V zapalování vězel klíček. Ve středové konzoli stála poloprázdná lahev od coca-coly. Na

sedadle spolujezdce ležely kožené rukavice a seschlá a plesnivá nakousaná bageta v igelitovém obalu.

Hammer plachtu stáhl úplně, auto obešel a otevřel zavazadlový prostor.

„Prázdný,“ oznámil Wistingovi a opět se k němu připojil. „Úplně.“

Chvíli auto zpovzdálí pozorovali. Wisting ucítil, jak se mu tělem šíří předtucha. Případ Hummel se znovu otevírá. Vytáhl mobil, aby zavolal Mortensenovi a nechal vůz a stodolu prohledat kriminalistickými techniky. Pak bude třeba zorganizovat pátrání. Jestliže se Jens Hummel nenachází v autě, je málo pravděpodobné, že by byl někde ve stodole, ale stať se stane výchozím bodem. Bude nutné prohledat potoky a řeky, rokliny, štěrkovny a vyschlé studny. Veškerá místa, kde by mohlo být ukryté tělo.

Než stihl vytočit Mortensenovo číslo, začal mu telefon vyzvánět. Volala Suzanne.

Představil se celým jménem a hned si uvědomil, jak suše a odmítavě to vyznělo.

„Je tady,“ zašeptala Suzanne do sluchátka. „Ten chlap, co říkal, že taxík Jense Hummela stojí ve stodole. Je teď u mě v kavárně.“

Line o dva kroky ustoupila, odhrnula si hřbetem ruky ofinu z očí a prohlížela si dřevěný strop obývacího pokoje. Čerstvě natřený povrch se leskl. Celá místnost teď díky bílé barvě vypadá větší, pomyslela si a zalétla pohledem do předsíně ke žlutohnědému dřevěnému obkladu. Ten počká do zítřka. Nyní je na radě zasloužená přestávka.

Vyprala štětce, sbalila malířské náčiní a vysvlékla se z bílé kombinézy.

Otec jí slíbil, že strop natře odpoledne, a bude se zlobit, až zjistí, že to už udělala. Ne přímo zlobit, ale radost rozhodně mít nebude. V jejím stavu. Jenže ona se těšila, až bude všechno hotovo, a navíc nátěr neobsahoval škodlivá rozpouštědla ani výpary.

Rukou si automaticky pohladila velké břicho. Už je v osmém měsíci. Dítě jí změnilo život ještě před narozením. Přestala toužit po životě ve velkoměstě a přestěhovala se domů, do známého a bezpečného prostředí. Opustila zajímavou práci novinářky, v níž vládlo natolik vysoké tempo a očekávání, že se s rolí matky malého dítěte neslučovala. Možná by to bylo jiné, kdyby se měla o odpovědnost s kým podělit. Jenže to nebyl ten případ.

Došla k ledničce a vytáhla z ní lahev, do níž si předtím natočila vodu z kohoutku. Postavila se do dveří vedoucích do obývacího pokoje a přitom upíjela. Když už v tom natírání je, měla by natřít i lišty kolem oken, ale ty počkají.

Nebylo takřka poznat, jak obývací pokoj vypadal, když dům koupila, přesto věděla, že se nikdy nezbaví vzpomínky na muže, kterého tu uvnitř našli mrtvého. K historii domu patřilo také to, že se tady v šedesátých letech krátce poté, co byl dům postaven, oběsil jiný muž.

Při tom pomyšlení se otrásla a ochrannitelsky si položila ruku na břicho. Pořád jí připadalo dost zvláštní, že je tak velké, ale jinak měla štěstí. Narostlo jí jen břicho, v ostatních partiích moc nepřibrala a cítila se ve formě. Právě teď ji sice trochu bolela záda, ale hlavně kvůli natírání. Jinak měla víc energie než kdy dřív.

Vrátila lahev s vodou do ledničky a došla do koupelny. Najatá firma ji zrekonstruovala, ještě než se sem Line nastěhovala. Vynaložených peněz nelitovala, dům koupila výhodně, pod cenou. Díky prodeji bytu v Oslu navíc měla celkem dost finančních prostředků.

Slvlékla se a prohlížela si břicho z různých úhlů. Měla ho teď hodně napnuté. Když se dítě hýbalo, byly jeho pohyby patrné. Zasmála se a přidržela dlaň nad tvrdým vybouleným místem. Je to ruka? Noha?

Pomyšlení na porod se jí ovšem nezamlouvalo. Měl nastat za čtyři týdny a děsila se ho. Něco málo si o něm přečetla, ale nevěděla, jestli to k něčemu bude. Nějak to prostě dopadne, řekla si a zadívala se v zrcadle na svůj obličej. Na pravé tváři měla dvě bílé skvrny a další našla na krku. Setřela je, smyla si barvu z rukou a pak si vlezla do sprchy.

Za půl hodiny už seděla v autě a mířila do centra. Nebylo snadné najít oblečení, do kterého by se jí stále rostoucí břicho vešlo. Zpravidla nosila legíny a tuniku, ale teď si oblékla světlé pohodlné šaty s vysokým zavazovacím živůtkem a volnou sukní.

Provoz směrem do centra vázl, protože většina úzkých uliček byla v létě uzavřená a přeměněná na pěší zóny. Zpravidla se jí podařilo zaparkovat v jedné z méně rušných bočních ulic, ale dnes musela využít placené parkoviště zřízené na místě bývalých tenisových kurtů.

Doufala, že najde volný stůl na zahrádce kavárny Božský klid nebo některého jiného podniku nabízejícího venkovní posezení. Nejdřív ale chtěla zaskočit do obchodu s bytovým

zařazením na rohu Kapitánské a Loděniční. Bylo to místo s pěknou atmosférou. Kdykoli tam zašla, načerpala nové nápady na zařízení domova. Kromě spousty pěkných bytových doplňků tam navíc měli také šperky a oblečení.

Na ulicích se to jako obvykle hemžilo lidmi. Zastavila se u jednoho stánku a prohlédla si několik ručně vyrobených šperků, ale vydala se dál, než ji prodejce oslovil.

Vstoupila do obchodu s bytovým zařízením a sundala si sluneční brýle. I tady bylo plno lidí, ovšem vzduch byl chladnější. V regálech tu měli mnoho zajímavých předmětů: vonné svíčky, zrcadla, rámy, hodiny, úložné krabice, džbány, obrazy, polštáře, koberečky, hrnky, tácy, lampičky, nástěnky, věšáčky, cedule, svícný, dřevěné bedničky, květináče, kbelíky a drobný nábytek.

Už byla poněkud přesycená nostalgického trendu, podle něhož měl veškerý nábytek vypadat staře a ošuntěle. Hledala čistší a modernější styl, důležité však pro ni bylo také vdechnout domovu osobní ráz. Na stěny si chtěla pověsit vlastní fotografie. Na fotografování byla šikovná a cítila se být stejně novinářkou jako fotografkou. Teď ze všeho nejvíc pátrala po tom, čím by si zařídila pracovnu ve sklepě. Představovala si něco v syrovém a neopracovaném stylu: jakoby zrezivělé lampy, odřené archivační skříně a titulní strany s vlastními články, které by rozvěsila v rámečcích po šedivých zdech.

Zastavila se u zajímavých nástěnných hodin s římskými číslicemi. Ve chvíli, kdy brala do ruky cenovku, do ní někdo strčil.

„Pardon!“

Žena jejího věku s dítětem na ruce a se slunečními brýlemi zapíchnutými ve vlasech se opatrně dotkla jejího břicha.

„Nestalo se vám nic?“

Line se usmála a zavrtěla hlavou. Opět natáhla ruku po hodinách, ale pak zalétla pohledem zpátky k ženě s dítětem. Její tvář jí připadala nějak povědomá.

„Nejste... nejsi Line?“ zeptala se žena. „Line Wistingová?“

Line se usmála a přikývla, pak naklonila hlavu ke straně a svraстила obočí ve snaze si vzpomenout, s kým má tu čest.

„Sofie,“ pomohla jí žena. „Chodily jsme spolu na první stupeň základní školy. Není divu, že si mě nepamatuješ, ale já jsem o tobě četla v novinách. Teda četla jsem hodně tvých článků.“

Line si jméno a tvář spojila.

„Sofie Mandtová,“ svitlo jí. „Odstěhovala ses po páté třídě nebo tak nějak.“

„Po čtvrté,“ opravila ji žena. „A teď se jmenuju Lundová. Tohle je Maja.“ Polechtala dcerku pod bradou. Ta zabublala smíchy a ve tvářích se jí vytvořily dva hluboké dolíčky.

„Jsi vdaná?“ zeptala se Line a pohladila dítě po vláscích.

„Ne, Lundová bylo dívčí jméno moje babičky,“ vysvětlila Sofie. „Žiju jenom s Majou.“

Line dostala chuť se jí svěřit, že i ona je sama, ale nakonec to neudělala.

„Jsi tu na dovolené?“ zeptala se místo toho.

Sofie zavrtěla hlavou.

„Právě jsem se sem přestěhovala.“

„Já taky!“ vykřikla Line. „Bydlela jsem pět let v Oslu, ale už mi to stačilo.“ Položila si dlaň na břicho. „Koupila jsem si dům ve Vardenu. Ve stejné ulici, kde jsem vyrostla. Zrovna ho renovuju.“

Sofie napráhla k jejímu břichu ukazovák.

„Kdy máš termín?“

„Koncem srpna.“ Line se zaměřila na děvčátko na Sofiiny ruce. „Jak je stará?“

„V květnu jí byl rok,“ odpověděla Sofie a postavila dítě na zem. Udělalo několik nejistých krůčků, pak se chytilo matčiny nohy a pevně se drželo.

„Kde bydlíte?“ zeptala se Line.

„V centru.“ Sofie pokývla směrem ke svému domu.

Line si přidřepa a chvilku na Maju mluvila. Poté, co se odstěhovala do Osla, ztratila postupně kontakt se zdejšími

kamarády a našla si nové přátele mezi kolegy. Byla připravená na to, že navázat opět kontakty ve Stavern jí bude trvat, a tohle mohl být začátek.

„Nedáme si kafe?“ navrhla a vstala.

Sofie hned neodpověděla. Prohlížela si cedulku hlásající, že život je jako jízda na kole. Aby člověk udržel rovnováhu, musí jet stále vpřed.

„Ráda,“ řekla nakonec a cedulku odložila.

Line se usmála a před odchodem se podívala na cenovku nástěnných hodin. Téměř dvanáct set korun. Pokud je do konce léta neprodají, nejspíš je dostane za polovic.

Od jednoho stolku před Božským klidem se právě zvedala mladá dvojice a uvolnila jim místo. Od sousedního stolku jim pokývl muž v kšiltovce a maličko se odsunul, aby bylo kde zaparkovat kočárek s Majou.

Line jim došla objednat. Za pultem stála Suzanne, ale objednávku přijala jedna z obsluhujících mladých dívek. Ven se Line vrátila se dvěma caffè latte a dvěma dorty.

Mluvily o povrchních věcech, o počasí a o vedru, o davech lidí, turistech a bývalých spolužácích.

„Proč ses přestěhovala zpátky do Stavern?“ zajímalo Line.

Sofie právě upíjela kávy a sklenici neodložila.

„Zdědila jsem dům. Po dědovi. Navíc se mi to zrovna dost hodilo. Jako nový začátek.“

„Kdo byl tvůj děda?“ zeptala se Line, avšak zaznamenala, že Sofii ta otázka není příjemná.

„Frank Mandt. Moc jsem se s ním nestýkala. V zimě umřel.“

Line věděla, kdo to byl. Věděla to většina obyvatel Stavern.

„A co ty?“ pokusila se Sofie převést hovor na jinou kolej.
„Proč ses přestěhovala ty?“

„Protože jsem otěhotněla,“ přiznala Line. „V Oslu jsem žila prací pro VG a stýkala jsem se s kolegy. Kromě práce mě tam nic nedrželo a chtěla jsem, aby malá vyrostla radši tady.“

Sofie se jí zadívala na břicho.

„Bude to holčička?“

Line přikývla a pomyslela na tělíčko, které v sobě nosila. Pokud je pravda, co se dočetla, je teď přes čtyřicet centimetrů dlouhé a váží dvě a půl kila.

„A otec?“

„To je dlouhá historie,“ usmála se Line. „Zmizel mi ze života dávno předtím, než jsem zjistila, že jsem těhotná.“

„Taky dobře,“ okomentovala to Sofie. „Majin otec zůstal, ale stýkal se s jinými ženami, abych tak řekla. Je mi líp bez něj.“

„U mě to bylo trochu jinak,“ usmála se znovu Line. „Poznala jsem ho pracovně. Byl to americký policista, pracoval tu před Vánoci na jednom případu.“

Sofie vyprskla smíchy a ukázala na Linino břicho. „Takže tohle je výsledek romáнку na jednu noc?“

Line se zasmála s ní a uvědomila si, jak jí to dělá dobře.

„Nebyla to jenom jedna noc. Strávil tu pár týdnů.“

„Ale dítě sis nechala?“

„Je mi devětadvacet a nebylo nechtěné.“

„Jsi s ním v kontaktu? Ví o tom?“

„Jasně že jo, probírali jsme to po netu. Nabídl mi, že se sem přestěhuje, aby nám byl nablízku, jenže mně to přišlo nefér. Dělá doma důležitou práci.“

Po pěší zóně projíždělo auto a lidé mu neochotně uhybali. Line odložila poloprázdnou sklenici s kávou a sledovala, jak vůz zajíždí k obrubníku na protější straně ulice a zastavuje. Muž, který z něj vystoupil, zůstal stát a zadíval se na ně. Byl to její otec.

Wisting počkal, dokud nevystoupil také Hammer, a pak přešel ulici. Sotva stihl zaregistrovat, že před Božským klidem sedí u jednoho stolku Line, když vtom muž u sousedního stolku vstal. Stáhl si kšiltovku víc do čela, odstrčil kočárky a rychlým krokem zahrádku kavárny opustil.

Neviděli mu do tváře, ale výška, věk a úzká ramena odpovídaly popisu Arona Heisela. Určitě z jejich chování poznal, že jsou policisté. Prozradily je pátravé pohledy, které člověk ve střehu dokázal zaznamenat.

„Haló!“ zavolal Wisting za mužem, který už jim ukazoval záda, a pustil se za ním. „Počkejte!“

Muž zrychlil. Vypadalo to, že míří k zaparkované motorce, na jejíchž řídítkách visela helma. Když Wisting zavolal znovu, muž se rozhodl jinak a rozběhl se na druhou stranu.

„Stůjte!“ vykřikl Wisting a přidal do kroku. „Policie!“

Nejbližší přihlížejíci se otočili a zadívali se na něj. Muž se rychle ohlédl přes rameno, odstrčil několik dětí a utíkal dál.

Wisting se řítí za ním. Vykasala se mu přitom košile a její cíp za ním povlával.

Muž vběhl do Královniny ulice a na prvním nároží to vzal doprava. Než roh oběhl také Wisting, ztratil se muž v davu. Wisting už si říkal, že ho nenajde, když vtom zahlédl kšiltovku a bílý nátělník. Začal si tím směrem razit cestu. Muž se bezohledně prodíral mezi rodinami s malými dětmi a dalšími chodci. Zakopl o dětské kolo s pomocnými kolečky a upadl, ale rychle vstal.

Na dalším rohu zabočil doprava a utíkal směrem k nábřeží, pak náhle prudce uhnul doleva a rozběhl se přes dětské hřiště. Tam zakopl podruhé, protože se znovu ohlédl. Wisting ho dohonil u stánku s vaflemi, chytil ho za paži, ale muž